

Fra ministerrådets side finder vi, at tiden frem til sessionen i Kuopio er for knap til, at der kan foretages en egentlig substansbehandling af rapporten. Samtidig finder vi det imidlertid vigtigt, at ministerrådet fremkommer med en klar politisk markering over for rådet i denne vigtige sag. Det vil ske i form af et ministerrådsforslag, hvori vi bl.a. slår fast, at rapportens anbefalinger bør være vejledende for det fortsatte arbejde.

Vi har også forslag til proceduren for den videre behandling af rapporten. Vi forestiller os, at rapporten sendes til høring i samtlige institutioner og fagministerråd, og at generalsekretæren derefter udarbejder et konkret forslag for hver enkelt institution, som forelægges samarbejdsministrene i februar 1996. Og endelig er det forslaget, at reformerne på institutionsområdet indarbejdes i ministerrådets budgetforslag for 1997.

Det, der lægges op til her, er altså en samlet behandling af rapportens forslag og en budgetmæssig virkning fra 1997. Den fulde effekt opnås formentlig først fra 1998. Der er mange hensyn at tage – ikke mindst personalepolitiske. Alle parter er bedst tjent med, at reformerne på institutionsområdet foregår på en måde, så der – hvor det måtte blive nødvendigt – skabes grundlag for smidig frigørelse eller eventuel omplacering af medarbejderne.

Jeg tror, det er vigtigt, at sagen gribes an på denne måde. Vi skal på én gang vise handlekraft og skabe holdbare resultater. Jeg håber, at Nordisk Råd vil bakke ministerrådet op i denne sag.

Lad mig som opfølgning hertil nævne den såkaldte Suominen-udredning. Udredningen har til formål at kortlægge, om der er opgaver, der i dag udføres nationalt, som med fordel vil kunne løses ved et udbygget samarbejde/arbejdsdeling mellem nationale eller nordiske institutioner. Foruden at udnytte ressourcerne bedre er tanken at styrke de nordiske institutions stilling i den skærpede internationale konkurrence, herunder i forhold til EU, og forbedre servicen over for borgerne i Norden.

Suominen-udredningen supplerer således institutionsudredningen i forsøget på at definere nye områder, hvor vi kan skabe en forbedret samordning og ressourcudnyttelse mellem de nordiske lande.

Suominen-rapporten vil foreligge i februar 1996, det vil sige samtidig med handlingsplanen for institutionsændringerne.

Det tredje ministerrådsforslag, der følger op på reformgruppens rapport – og på en rekommandation fra rådet afgivet på 46. session i Reykjavik – er forslaget om samarbejde i det arktiske område. De initiativer, der lægges frem i ministerrådsforslaget, har i første række til formål at bidrage til en bedre samordning mellem de efterhånden mange forskellige nordiske samarbejdsorganer og samarbejdssektorer, som beskæftiger sig med det arktiske område. Det har også som ambition at skabe en samordnet nordisk arktisk politik.

Desværre er arbejdet med at oprette et internationalt Arktisk Råd med deltagelse af de otte arktiske stater (Canada, USA, Rusland og de nordiske lande) foreløbig kørt fast. Arktisk Råd var tænkt at skulle være et væsentligt element i ministerrådsforslaget. Men der er blandt de nordiske samarbejdsministre enighed om, at der alligevel er behov for allerede nu at fremlægge et ministerrådsforslag. Vi finder, at der heri ligger et stærkt internationalt signal om, at de nordiske lande står sammen om at finde løsninger på arktiske spørgsmål. Fra dansk side har vi været særligt lydhøre over for Grønlands ønsker i denne sag.

Listen over forslag til reformer i det nordiske samarbejde og de opfølgningsinitiativer, der er taget, er omfattende. Lad mig nævne yderligere et par områder, som vi under det danske formandskab har tillagt særlig vægt. En udvikling af forholdet Norden/EU/EØS er en central del af samarbejdet. Målet er at udnytte vor lange tradition for nordisk samarbejde i forhold til den europæiske udvikling og mere konkret at tilføre EU en nordisk dimension.

Det sker på forskellig måde. Men lad mig som konkrete resultater af reformarbejdet nævne, – at Nordisk Råds Sekretariat i Stockholm og Nordisk Ministerråds Sekretariat i København får tilsendt det ikkefortroligtstemplede materiale, der gives til Folketingets Europaudvalg; – at der er udpeget en kontaktperson ved formandskabets EU-repræsentation i Bruxelles, som både råds- og ministerrådssiden kan trække på; – at fremtidige Europaspørgsmål vil være faste dagsordenspunkter på alle møder i Nordisk Ministerråd;